

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzczak

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A. R.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...), wydanym w
sprawie z powództwa P. R.

przeciwko A. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 stycznia 2020 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 czerwca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę
pozwanego A. R. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa P. R. o
zapłatę, zakończonych prawomocnym wyrokiem tego Sądu z 22 lutego 2018 r.,
którym Sąd ten oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 8
marca 2016 r., zasądzającego od pozwanego na rzecz powódki kwotę 127.450 zł

tytułem wynagrodzenia z umowy o kontrakt menadżerski za 2006 r. Sąd Apelacyjny uznał, że oświadczenie P. R., powódki w niniejszej sprawie, a pozwanej w sprawie wytoczonej przez A. R. o zapłatę, złożone w doręczonej pozwanemu w niniejszej sprawie odpowiedzi na pozew, że przelewy z rachunku firmowego pozwanego dokonane w 2006 r. w kwocie 76.645 zł stanowiły wynagrodzenie z kontraktu menadżerskiego za 2006 r., nie stanowi takiej okoliczności faktycznej, która mogłaby uzasadniać wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania (art. 403 § 2 k.p.c.). Sąd Apelacyjny wskazał, że do akt zakończonego postępowania zostały już złożone wyciągi z rachunku bankowego firmy pozwanego, dokumentujące przelewy wykonane z tego rachunku. Na danych mających oparcie w wyciągach z rachunku oparł się zresztą pozwany w kolejnym procesie, który wytoczył powódce w niniejszej sprawie. Oświadczenie pozwanej o konkretnym tytule przelewu nie stanowi takiej nowej okoliczności, która by uzasadniała wznowienie postępowania.

W zażaleniu na postanowienie z 17 czerwca 2019 r. pozwany zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 403 § 2 k.p.c. przez uznanie, że wpłacenie na rzecz powódki kwoty 76.635 zł tytułem wynagrodzenia z kontraktu menadżerskiego w 2006 r. nie stanowi nowej okoliczności w sprawie, uzasadniającej wznowienie postępowania; - art. 410 § 1 k.p.c. przez uznanie, że jego skarga o wznowienie postępowania nie była oparta na ustawowej podstawie wznowienia; - art. 233 k.p.c. przez wadliwą ocenę znaczenia okoliczności, którą skarżący powołał jako przyczynę wznowienia postępowania; - art. 233 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 i 3 oraz art. 223 k.p.c. przez zaniechanie przesłuchania stron w celu ustalenia momentu, gdy pozwany dowiedział się o przyczynie wznowienia.

Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 403 § 2 k.p.c., można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Żądanie pozwu zgłoszone w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 22 lutego 2018 r. dotyczyło wynagrodzenia należnego P. R. za 2006 r., na podstawie łączącego ją z A. R. kontraktu menadżerskiego z 15 grudnia 2000 r., następnie aneksowanego i rozwiązanego 23 października 2007 r. Ustaleniami Sądu w tym prawomocnie zakończonym postępowaniu objęta została okoliczność, że w kwietniu 2006 r. powódka otrzymała z konta przedsiębiorstwa pozwanego przelewy z adnotacją o tytule „kontrakt menadżerski”. Były to kwoty: 50.000 zł przełane 25 kwietnia 2006 r., 30.000 zł przełane 27 kwietnia 2006 r., 40.000 zł przełane 28 kwietnia 2006 r., 12.550 zł przełane 17 sierpnia 2006 r., 110.000 zł przełane 20 grudnia 2006 r. W ramach rozważań Sąd Okręgowy podkreślił, że strony wykonywały pomiędzy sobą szereg trudnych do wyjaśnienia przelewów i przekazywały sobie środki w gotówce, a sam fakt braku przelewów na rzecz powódki tytułem kontraktu we wcześniejszych latach nie przesądza tego, że powódka nie otrzymywała z tego tytułu wynagrodzenia. W grudniu 2006 r. powódka nie dysponowała tokenami do konta pozwanego, a przelewy na jej rzecz wykonywała księgowość na jego zlecenie. Sąd Okręgowy ustalił, że w 2006 r. powódka otrzymała od pozwanego na poczet należnego jej wynagrodzenia za ten rok kwotę 122.550 zł i zasądził z tego tytułu kwotę 127.450 zł, jako brakującą do umówionego wynagrodzenia.

W apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z 8 marca 2016 r. pozwany zaprzeczył temu, by powódka w latach 2000-2007 otrzymywała wynagrodzenie z kontraktu menadżerskiego. Oddalając apelację pozwanego od tego wyroku, Sąd Apelacyjny oparł wnioskowanie o łączącej strony umowie nie na tym twierdzeniu pozwanego, lecz na ustaleniu, że od 2001 r. na konto powódki wpływały znaczne kwoty, np. 82.600 zł w 2002 r., 40.000 zł w 2004 r. i 93.484,14 zł w 2005 r., które mogły być świadczone tytułem wynagrodzenia z kontraktu menadżerskiego, chociaż – stosownie do umowy łączącej strony – nie wyczerpują one wysokości tego wynagrodzenia. Rozliczenie wynagrodzenia należnego powódce za 2006 r. Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowo przeprowadzone.

W postępowaniu wszczętym przez A. R. przeciwko P. R. o zapłatę, pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której znalazło się stwierdzenie, że „wpłaty na moją rzecz stanowiące moje wynagrodzenie z tytułu kontraktu menadżerskiego w roku

2006 r., dokonywane za zgodą i akceptacją powoda z rachunku jego firmy A.”, po czym odniosła się do numerów, pod którymi pewne kwoty miały zostać przytoczone w pozwie, wskazała daty tych przelewów, kwoty, na które opiewały i określiła ich sumę na 76.635 zł.

Złożenie tego oświadczenia zostało przez A. R. zakwalifikowane w kategoriach przesłanki, której dotyczy art. 403 § 2 k.p.c.

W nauce i orzecznictwie przyjmuje się bez żadnych co do tego wątpliwości, że środek dowodowy, którego wykrycie może stanowić przesłankę wznowienia postępowania ma być środkiem istniejącym wprawdzie w czasie, gdy toczyło się prawomocnie zakończone postępowanie, ale niedostępnym wówczas stronie, która mogłaby wykorzystać go procesowo i to z przyczyn od niej niezależnych. Oświadczenie złożone przez P. R. nie ma tej cechy już choćby dlatego, że zostało złożone po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o wynagrodzenie za wykonywanie kontraktu menadżerskiego za 2006 r. Oświadczenie to bazuje natomiast na ujawnionych w toku tego postępowania wyciągach z rachunku bankowego pozwanego, z których dane zostały przeanalizowane przez Sądy *meriti* i – po skonfrontowaniu z pozostałym materiałem dowodowym, ale także np. twierdzeniami A. R., jakoby nie zapłacił powódce żadnego wynagrodzenia z tytułu wykonywania kontraktu menadżerskiego, także za 2006 r. – stanowiły podstawę ustalenia, w jakim zakresie pozwany wykonał zobowiązanie na rzecz powódki, a w jakim tego nie uczynił. To, że w innych postępowaniach powódka podaje w wątpliwość ustalenia Sądu, nie jest dowodem, którego wykorzystanie mogłoby zmienić obraz ustaleń faktycznych, na bazie których zapadł prawomocny wyrok.

Osobną kwestią jest, że powziawszy informację o tym, w jaki sposób pozwany odczytał jej intencje towarzyszące złożeniu oświadczenia zacytowanego wyżej, P. R. wyjaśniła, że podane przez nią kwoty wynagrodzenia w tabeli 4-8 w odpowiedzi na pozew pokazują jedynie daty i kwoty dokonania płatności, a nie konkretne tytuły przelewu, przy czym tabela 7 prezentuje wpłaty dokonane w roku 2006, a nie wpłaty z tytułu wynagrodzenia za rok 2006; w odpowiedzi na pozew wskazała bowiem kwoty wypłaconego zaległego wynagrodzenia z tytułu kontraktu menadżerskiego za lata 2002-2005, a dokonanych z opóźnieniem w latach 2004-

2007. W pozwie wzajemnym złożonym w tej sprawie domaga się zresztą zwrotu nieprawidłowo zaksięgowanych wpłat z tytułu kontraktu menadżerskiego za lata 2002-2005. Uprawnieniem strony postępowania jest uściślanie, korygowanie i wyjaśnianie znaczenia oświadczeń procesowych, które składa w pismach i z tego uprawnienia P.R. skorzystała. Złożenie przez nią oświadczenia nie jest nową okolicznością faktyczną dla sprawy prawomocnie zakończonej, a samo oświadczenie nie jest w tej sprawie nowym środkiem dowodowym w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Trafnie zatem Sąd Okręgowy odrzucił skargę o wznowienie postępowania wniesioną przez pozwanego z powołaniem się na powyższą podstawę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 394¹ § 2, art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj